Sbírka soudních rozhodnutí

ROZSUDEK TRIBUNÁLU (desátého rozšířeného senátu)

16. července 2025 *

„Ochrana osobních údajů – Stížnost proti správci osobních údajů uživatelů on-line sociální sítě v Unii – Článek 65 odst. 1 písm. a) nařízení (EU) 2016/679 – Závazné rozhodnutí Evropského sboru pro ochranu osobních údajů – Žádost stěžovatele o přístup ke spisu, který obsahuje přípravné podklady k závaznému rozhodnutí – Odepření přístupu – Žaloba na neplatnost – Akt napadnutelný žalobou – Přípustnost – Článek 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv“

Ve věci T-183/23,

Lisa Ballmann, s bydlištěm v Innsbrucku (Rakousko), zástupce: F. Mikolasch, advokát,

žalobkyně,

proti

Evropskému sboru pro ochranu osobních údajů, zástupci: I. Vereecken, M. Gufflet a N. Peris Brines, jako zmocněnci, ve spolupráci s: G. Ryelandt, E. de Lophem a P. Vernet, advokáti

žalovanému

podporovanému:

Meta Platforms Ireland Ltd, se sídlem v Dublinu (Irsko), zástupci: M. Braun, H.-G. Kamann, F. Louis, A. Vallery, advokáti, D. Breatnach, B. Johnston, C. Monaghan, P. Nolan, L. Joyce, solicitors, D. McGrath, E. Egan McGrath, SC, a H. Godfrey, barrister,

vedlejší účastnicí,

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát),

ve složení: O. Porchia, předsedkyně, M. Jaeger, L. Madise (zpravodaj), P. Nihoul a S. Verschuur, soudci,

za soudní kancelář: S. Spyropoulos, radová,

s přihlédnutím k písemné části řízení, zejména k usnesení ze dne 17. dubna 2024, Ballmann v. Evropský sbor pro ochranu osobních údajů (T-183/23, nezveřejněné, EU:T:2024:261), kterým bylo povoleno společnosti Meta Platforms Ireland vedlejší účastenství na podporu Evropského sboru pro ochranu osobních údajů,

* Jednací jazyk: angličtina.

s přihlédnutím k otázkám Tribunálu položeným účastníkům řízení dne 4. prosince 2024,

po jednání konaném dne 4. února 2025,

vydává tento

Rozsudek

1 Žalobou podanou na základě článku 263 SFEU se žalobkyně Lisa Ballmann domáhá zrušení rozhodnutí Evropského sboru pro ochranu osobních údajů (dále jen „EDPB“), obsaženého v e-mailu ze dne 7. února 2023, kterým byla zamítnuta její žádost o přístup, podaná na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv Evropské unie (dále jen „Listina“), ke spisu, který obsahuje přípravné podklady k závaznému rozhodnutí EDPB č. 3/2022 souvisejícímu se sporem předloženým k posouzení Data Protection Commission (Úřad pro ochranu údajů, Irsko, dále jen „irský dozorový úřad“), jenž se týká vedlejší účastnice, společnosti Meta Platforms Ireland Ltd (dále jen „společnost Meta“), a její služby Facebook (dále jen „napadené rozhodnutí“).

Skutečnosti předcházející sporu a skutečnosti, které nastaly po podání žaloby

2 Dne 25. května 2018 podala žalobkyně zastoupená prostřednictvím neziskového sdružení NOYB – European Center for Digital Rights (dále jen „sdružení NOYB“) k Österreichische Datenschutzbehörde (Rakouský úřad pro ochranu osobních údajů) stížnost na základě článku 77 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů) (Úř. věst. 2016, L 119, s. 1) proti společnosti Facebook Ireland Ltd (od roku 2022 společnost Meta) týkající se zpracování údajů souvisejících s používáním sociální sítě Facebook. Ve stížnosti byla vytýkána možná porušení několika ustanovení tohoto nařízení, zejména jeho článků 6 a 9.

3 Dne 30. května 2018 předal Rakouský úřad pro ochranu údajů stížnost irskému dozorovému úřadu, jelikož měl za to, že s ohledem na přeshraniční povahu zpracování údajů souvisejících s používáním sociální sítě Facebook a místo usazení společnosti Meta v Irsku je posledně uvedený úřad orgánem, jemuž přísluší, aby rozhodoval jako „vedoucí dozorový úřad“ v souladu s čl. 56 odst. 1 nařízení 2016/679.

4 Dne 6. října 2021 irský dozorový úřad v návaznosti na jím vedené šetření předložil v souladu s čl. 60 odst. 3 nařízení 2016/679 návrh rozhodnutí ostatním dotčeným dozorovým úřadům, a sice dozorovým úřadům ostatních členských států a ostatních států, které jsou smluvními stranami Dohody o Evropském hospodářském prostoru (EHP). Několik z těchto dalších orgánů vzneslo relevantní a odůvodněné námitky ve smyslu čl. 4 bodu 24 tohoto nařízení vůči některým posouzením obsaženým v tomto návrhu rozhodnutí.

5 Žalobkyně, která obdržela návrh rozhodnutí irského dozorového úřadu, nebyla následně do uvedeného řízení zahrnována, neboť její názor na důvěrnou povahu tohoto návrhu rozhodnutí a ostatních dokumentů zasílaných v rámci uvedeného řízení se odlišoval od názoru uvedeného úřadu. Konkrétně údajně neobdržela kopie relevantních a odůvodněných námitek dotčených dozorových úřadů, nemohla na rozdíl od společnosti Meta vyjádřit své připomínky k těmto námitkám a neměla přístup k vyjádřením posledně uvedené společnosti.

6 Dne 25. července 2022 irský dozorový úřad po korespondenční výměně informací s ostatními dotčenými dozorovými úřady rozhodl, že nevyhoví některým relevantním a odůvodněným námitkám, jež byly vzneseny vůči jeho návrhu rozhodnutí, a postoupil záležitost EDPB v rámci mechanismu jednotnosti zavedeného nařízením 2016/679 v souladu s čl. 60 odst. 4 tohoto nařízení, aby k těmto námitkám zaujal stanovisko přijetím závazného rozhodnutí na základě čl. 65 odst. 1 písm. a) téhož nařízení.

7 Dne 10. srpna 2022 se sdružení NOYB obrátilo písemně na EDPB s cílem, jak samo uvádí, zabránit tomu, aby v rámci řízení před tímto orgánem pokračovalo porušování práva žalobkyně být vyslechnuta, jež je zakotveno v článku 41 Listiny, a zásady rovného zacházení, jež je zakotvena v článku 20 Listiny. Sdružení NOYB vyzvalo EDPB, aby postupoval v souladu s těmito ustanoveními a umožnil mu, aby bylo vyslechnuto poté, co mu bude poskytnut přístup k úplnému spisu v této věci.

8 Dopisem ze dne 21. listopadu 2022 EDPB odpověděl sdružení NOYB, že v souladu s čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny a článkem 11 svého jednacího řádu mu přísluší dbát na to, aby každá strana, která by mohla být závazným rozhodnutím přijatým na základě čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679 nepříznivě dotčena, byla před přijetím takového rozhodnutí vyslechnuta. Připomněl, že jeho rozhodnutí jsou určena vedoucímu dozorovému úřadu a dotčeným dozorovým úřadům s vyloučením jakékoli jiné osoby, a v rámci čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679 není povinen provádět úplné posouzení návrhu rozhodnutí vedoucího dozorového úřadu ani rozhodovacího postupu tohoto úřadu. Vyrozuměl sdružení NOYB, že po důkladné analýze rozsahu sporu dospěl k závěru, že žalobkyně nemůže být nepříznivě dotčena závazným rozhodnutím, které má přijmout v dotčeném řízení, a tedy nemá právo na to, aby před ním byla vyslechnuta.

9 Dne 5. prosince 2022 přijal EDPB závazné rozhodnutí 3/2022. V bodě 19 tohoto rozhodnutí EDPB uvádí, že má za to, že žalobkyně nemůže být uvedeným rozhodnutím nepříznivě dotčena, takže nesplňuje podmínky pro to, aby jí bylo přiznáno právo být před ním vyslechnuta na základě článku 41 Listiny, použitelné judikatury a článku 11 jeho jednacího řádu. V témže bodě EDPB upřesňuje, že tím není dotčeno jakékoli právo žalobkyně být vyslechnuta a práva s ním související, která může mít žalobkyně před vnitrostátními dozorovými úřady.

10 Dne 31. prosince 2022 přijal irský dozorový úřad v souladu s čl. 60 odst. 7 nařízení 2016/679 konečné rozhodnutí pro účely provedení závazného rozhodnutí 3/2022.

11 E-mailem ze dne 6. ledna 2023 sdružení NOYB požádalo EDPB, aby mu zaslal závazné rozhodnutí 3/2022, konečné rozhodnutí irského dozorového úřadu a relevantní a odůvodněné námitky dotčených dozorových úřadů, které byly vzneseny k návrhu rozhodnutí irského dozorového úřadu, přičemž se dovolávalo článku 41 Listiny, článků 60 a 65 nařízení 2016/679 a „práva na přístup k dokumentům podle unijního práva“.

12 V odpovědi na tento e-mail EDPB dne 11. ledna 2023 sdělil sdružení NOYB, že mu poskytne internetové odkazy na znění požadovaných rozhodnutí, jakmile budou zveřejněna, a jeho žádost o přístup k relevantním a odůvodněným námitkám bude projednávána jako žádost o přístup k dokumentům podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1049/2001 ze dne 30. května 2001 o přístupu veřejnosti k dokumentům Evropského parlamentu, Rady a Komise (Úř. věst. 2001, L 145, s. 43; Zvl. vyd. 01/03, s. 331). Téhož dne sdružení NOYB vyrozumělo EDPB, že obdrželo konečné rozhodnutí irského dozorového úřadu. Dne 12. ledna 2023 poskytl EDPB sdružení NOYB internetový odkaz na znění závazného rozhodnutí 3/2022.

13 E-mailem ze dne 25. ledna 2023 sdružení NOYB podalo EDPB novou žádost o přístup k jeho celému spisu, přičemž se dovolávalo zejména práv žalobkyně vyplývajících z článku 41 Listiny „jakožto účastníka řízení“, jakož i „všech ostatních právních základů“, jako jsou článek 42 Listiny, článek 15 SFEU nebo nařízení č. 1049/2001.

14 Ve dnech 26. ledna a 2. února 2023 poskytl EDPB s odkazem na e-mail sdružení NOYB ze dne 6. ledna 2023 uvedenému sdružení na základě nařízení č. 1049/2001 úplný přístup k některým požadovaným relevantním a odůvodněným námitkám a částečný přístup k dalším námitkám.

15 Dne 31. ledna 2023 sdružení NOYB v odpovědi na žádost EDPB o upřesnění zdůraznilo, že svou žádost o přístup ke spisu opírá především o článek 41 Listiny, „ale také o všechny ostatní právní základy“, a uvedená žádost se neomezuje jen na relevantní a odůvodněné námitky.

16 V napadeném rozhodnutí EDPB, který považoval žádost o přístup ke spisu za žádost podle nařízení č. 1049/2001, zaprvé vyzval sdružení NOYB, aby objasnilo rozsah této žádosti v souladu s čl. 6 odst. 2 uvedeného nařízení a aby přijalo přijatelné řešení podle odstavce 3 téhož článku. Zadruhé EDPB uvedl, že souběžně s tím důkladně posoudil žádost o přístup ke spisu podle čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a má za to, že žalobkyně jakožto stěžovatelka nemá z tohoto titulu právo na přístup ke spisu. Pokud jde o posledně uvedený aspekt, EDPB odkázal zejména na bod 19 závazného rozhodnutí 3/2022 (viz bod 9 výše) a na svůj dopis ze dne 21. listopadu 2022 (viz bod 8 výše), když zopakoval, že žalobkyně nemohla být tímto závazným rozhodnutím nepříznivě dotčena.

17 Návrhem došlým kanceláři Tribunálu dne 7. dubna 2023 podala žalobkyně projednávanou žalobu.

18 Rozhodnutím ze dne 12. dubna 2023 poskytl EDPB na základě nařízení č. 1049/2001 sdružení NOYB úplný přístup k některým dokumentům, o něž požádalo toto sdružení e-mailem ze dne 25. ledna 2023, a částečný přístup k některým z dalších požadovaných dokumentů.

Návrhová žádání

19 Žalobkyně navrhuje, aby Tribunál:

– zrušil napadené rozhodnutí v rozsahu, v němž v něm EDPB zamítl žádost o přístup ke spisu, kterou podala na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny;

– uložil EDPB náhradu nákladů řízení;

– rozhodl, že společnost Meta ponese vlastní náklady řízení.

20 EDPB navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou;

– podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení a pro případ, že se tak nestane, uložil společnosti Meta, aby nesla vlastní náklady řízení.

21 Společnost Meta navrhuje, aby Tribunál:

– odmítl žalobu jako nepřípustnou;

– podpůrně zamítl žalobu jako neopodstatněnou;

– uložil žalobkyni náhradu nákladů řízení, včetně nákladů, které vznikly společnosti Meta.

Právní otázky

K přípustnosti žaloby

22 EDPB namítá nepřípustnost žaloby z důvodu, že napadené rozhodnutí podle něj nemění právní postavení žalobkyně. Ve vztahu k žalobkyni představuje napadené rozhodnutí pouze mezitímní akt, jehož cílem bylo získat od žalobkyně další upřesnění předmětu její žádosti o přístup v souladu s čl. 6 odst. 2 nařízení č. 1049/2001 a nalézt se žalobkyní přijatelné řešení podle odstavce 3 tohoto článku s ohledem na velký počet dotčených dokumentů, s čímž žalobkyně ostatně souhlasila. Napadené rozhodnutí tedy neobsahuje konečné stanovisko EDPB k žádosti o přístup ve věci samé, a zejména ji nezamítá.

23 V tomto ohledu EDPB upřesňuje, že žádost žalobkyně o přístup vyřizoval na základě jednoho z různých právních základů, jež uplatnilo sdružení NOYB v e-mailu ze dne 25. ledna 2023, v projednávané věci na základě nařízení č. 1049/2001, a to bylo důvodem, proč tomuto sdružení poskytl řadu dokumentů jak před přijetím napadeného rozhodnutí, tak i po něm. Tvrdí, že jediným cílem této žádosti bylo získat určité dokumenty bez ohledu na uváděný právní základ. Žalobkyně tak podle něj podala jednu žádost založenou na několika právních základech, a nikoli vícero žádostí, z nichž by se každá opírala o odlišný právní základ. S odkazem na své rozhodnutí ze dne 12. dubna 2023 (viz bod 18 výše) EDPB tvrdí, že na základě nařízení č. 1049/2001 žalobkyně v konečném důsledku dosáhla přístupu ke stejným dokumentům, jako kdyby její žádost byla posuzována podle čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

24 Společnost Meta tvrdí, že žaloba je nepřípustná z důvodu, že napadené rozhodnutí je v rozsahu, v němž se týká čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, aktem, který pouze potvrzuje odpověď EDPB obsaženou v jeho dopise adresovaném sdružení NOYB ze dne 21. listopadu 2022 (viz bod 8 výše), která je sama pouze mezitímním aktem v řízení, které vedlo k přijetí závazného rozhodnutí 3/2022. Tímto dopisem EDPB údajně zamítl žádost o přístup podanou žalobkyní dne 10. srpna 2022 (viz bod 7 výše). Toto zamítnutí podle společnosti Meta mohlo být napadeno pouze v rámci žaloby proti závaznému rozhodnutí 3/2022, jímž se uvedené řízení ukončuje.

25 Žalobkyně tvrdí, že její žaloba je přípustná.

26 Podle ustálené judikatury může být žaloba na neplatnost ve smyslu článku 263 SFEU podána proti veškerým aktům přijatým orgány, institucemi nebo jinými subjekty Evropské unie bez ohledu na jejich povahu či formu, jejichž účelem je vyvolat závazné právní závazné účinky, jimiž mohou být dotčeny zájmy žalobce tím, že podstatným způsobem mění jeho právní postavení (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 11. listopadu 1981, IBM v. Komise, 60/81, EU:C:1981:264, bod 9, a ze dne 18. listopadu 2010, NDSHT v. Komise, C-322/09 P, EU:C:2010:701, bod 45 a citovaná judikatura).

27 Za účelem určení, zda má akt závazné právní účinky, je třeba vycházet z podstaty tohoto aktu a posoudit uvedené účinky podle takových objektivních kritérií, jako je obsah tohoto aktu, případně s přihlédnutím k souvislostem přijetí tohoto aktu, jakož i pravomocem orgánu, jenž je jeho autorem (viz rozsudek ze dne 20. února 2018, Belgie v. Komise, C-16/16 P, EU:C:2018:79, bod 32 a citovaná judikatura).

28 V tomto ohledu jsou za napadnutelné akty v zásadě považována opatření, která vyjadřují konečné stanovisko orgánu, instituce nebo jiného subjektu Unie ve správním řízení a jejichž účelem je vyvolat závazné právní účinky, kterými mohou být dotčeny zájmy žalobce, a nikoliv zejména mezitímní opatření, jejichž cílem je příprava konečného rozhodnutí, která takové účinky nemají, jakož i akty, které pouze potvrzují předchozí akt, jenž nebyl ve stanovené lhůtě napaden (viz rozsudek ze dne 25. června 2020, SATCEN v. KF, C-14/19 P, EU:C:2020:492, bod 70 a citovaná judikatura).

29 Zaprvé, pokud jde o námitku nepřípustnosti vznesenou EDPB, tato námitka vychází z předpokladu, že EDPB v napadeném rozhodnutí nerozhodoval o žádosti o přístup na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, neboť se rozhodl projednat žádost o přístup pouze s ohledem na nařízení č. 1049/2001, což je právní základ, který rovněž uvedlo sdružení NOYB ve svém e-mailu ze dne 25. ledna 2023 (viz bod 13 výše) a který údajně vedl ke stejnému výsledku, jako kdyby použil výše uvedené ustanovení. Tento předpoklad je však chybný.

30 Napadené rozhodnutí představuje odpověď EDPB na žádost o přístup ke spisu obsaženou v e-mailu sdružení NOYB ze dne 25. ledna 2023. V tomto e-mailu žalobkyně opírá svoji žádost především o článek 41 Listiny a podpůrně o „všechny ostatní právní základy“, tj. v podstatě o nařízení č. 1049/2001.

31 Z napadeného rozhodnutí vyplývá, že v něm EDPB rozhodl jak o žádosti o přístup založené na článku 41 Listiny, přičemž správně seznal, že se konkrétně týká odst. 2 písm. b) tohoto článku, tak i o žádosti založené na nařízení č. 1049/2001. Pokud jde o žádost o přístup na základě tohoto nařízení, EDPB vyzval žalobkyni, aby objasnila její rozsah a přijala přijatelné řešení. V tomto rozsahu, jak tvrdí EDPB, je napadené rozhodnutí pouze mezitímním opatřením, jehož cílem je příprava konečného rozhodnutí – které bylo v projednávané věci přijato dne 12. dubna 2023 (viz bod 18 výše) – a jež nevyvolává žádné závazné právní účinky, jimiž by mohly být dotčeny zájmy žalobkyně. Tato část napadeného rozhodnutí nicméně není předmětem projednávané žaloby.

32 Pokud jde o žádost o přístup ke spisu podle čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, EDPB uvedl, že po jejím „důkladném“ posouzení dospěl k závěru, že je třeba ji zamítnout z důvodu, že žalobkyně nemá takové právo na přístup k dokumentům, neboť není pravděpodobné, že by závazným rozhodnutím 3/2022 mohla být nepříznivě dotčena. Je tudíž třeba konstatovat, že napadené rozhodnutí obsahuje odepření přístupu ke spisu, o který žalobkyně žádala na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny. Mimoto, vzhledem k tomu, že žádost o přístup ke spisu byla podána, a protoi napadené rozhodnutí bylo přijato až v okamžiku, kdy již bylo přijato závazné rozhodnutí č. 3/2022 i konečné rozhodnutí irského dozorového úřadu, je třeba mít za to, že napadené rozhodnutí s konečnou platností zachycuje postoj EDPB k této žádosti o přístup v rozsahu, v němž je založeno na čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, a bezprostředně a nezvratně ovlivňuje právní situaci žalobkyně, pokud jde o její případné právo na přístup ke spisu EDPB.

33 Okolnost, že EDPB souběžně posuzoval žádost o přístup na základě nařízení č. 1049/2001, výše uvedené závěry nezpochybňuje. Právo na přístup ke spisu zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a právo na přístup veřejnosti k dokumentům orgánů, jež je stanoveno v nařízení č. 1049/2001, totiž náleží do dvou odlišných právních režimů.

34 Tato dvě práva tak především nejsou přiznána stejným oprávněným osobám: zatímco právo na přístup k dokumentům je přiznáno všem občanům Unie a všem fyzickým a právnickým osobám, které mají bydliště nebo sídlo v členském státě, právo na přístup ke spisu má osoba, které se dotčený spis „týká“, tedy sám nositel tohoto práva.

35 Dále se tato dvě práva nutně netýkají stejných dokumentů: právo na přístup zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny se vztahuje na spis osoby, která je tímto spisem dotčena, zatímco právo na přístup stanovené nařízením č. 1049/2001 se vztahuje na jakýkoli dokument orgánu bez ohledu na existenci spisu dotčené osoby.

36 Mimoto, zatímco v článcích 7 a 8 nařízení č. 1049/2001 je stanoveno dvoufázové správní řízení předcházející případnému podání žaloby k unijnímu soudu, takový požadavek v případě žádosti o přístup ke spisu na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny neexistuje.

37 V neposlední řadě podléhá právo na přístup k dokumentům určitým omezením založeným na důvodech veřejného nebo soukromého zájmu. V nařízení č. 1049/2001 je tak konkrétně v článku 4 stanoven režim výjimek, který orgánům umožňuje odepřít přístup k dokumentu, pokud by jeho zpřístupnění vedlo k porušení některého ze zájmů chráněných tímto článkem. Právo na přístup ke spisu je omezeno pouze „respektováním oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství“. Je třeba dodat, že posledně uvedený rozdíl mezi oběma režimy má za následek, že není zaručeno, že žádost o přístup založená na nařízení č. 1049/2001 povede za všech okolností ke stejnému výsledku, pokud jde o zpřístupněné dokumenty, jako kdyby byla podána na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny. V tomto ohledu je třeba uvést, že na jednání EDPB v odpovědi na otázku Tribunálu a na rozdíl od toho, co tvrdil ve svých písemnostech, připustil, že v projednávané věci by měla žalobkyně na základě posledně uvedeného ustanovení přístup k dokumentům ve větším rozsahu, než jaký jí skýtá nařízení č. 1049/2001.

38 Z toho vyplývá, že námitka nepřípustnosti vznesená EDPB musí být zamítnuta.

39 Zadruhé, pokud jde o argument vycházející z čistě potvrzující povahy napadeného rozhodnutí, stačí uvést, že vychází z nesprávného výkladu dopisu EDPB ze dne 21. listopadu 2022. Tímto dopisem zaslaným v okamžiku, kdy probíhalo řízení podle čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679, EDPB odpověděl na dopis sdružení NOYB ze dne 10. srpna 2022 (viz bod 7 výše), v němž byl vyzván, aby umožnil sdružení NOYB výkon jeho práva být vyslechnut poté, co mu bude poskytnut úplný přístup ke spisu ve věci. EDPB se ve své odpovědi vyjádřil výlučně k právu žalobkyně být vyslechnuta před přijetím závazného rozhodnutí, když jí takové právo upřel a v tomto ohledu zmínil pouze čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny a článek 11 svého jednacího řádu, v němž je mimo jiné stanoveno, že před přijetím takových rozhodnutí je sbor povinen zajistit, „aby byly vyslechnuty všechny osoby, na které mohou mít nepříznivý dopad“. EDPB se v dopise ze dne 21. listopadu 2022 nevyjádřil k možnosti přístupu ke spisu na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny. Z toho vyplývá, že napadené rozhodnutí nelze považovat za pouhé potvrzení uvedeného dopisu.

40 To platí tím spíše, jak bylo konstatováno v bodě 30 výše, z toho důvodu, že uvedené rozhodnutí ve skutečnosti představuje odpověď EDPB na žádost o přístup ke spisu obsaženou v e-mailu sdružení NOYB ze dne 25. ledna 2023. Jak EDPB potvrdil na jednání, žádost o přístup ke spisu ze dne 25. ledna 2023 EDPB projednával jako novou žádost ve srovnání s žádostí podanou sdružením NOYB dne 10. srpna 2022. Prvně uvedená žádost byla totiž předložena až poté, co bylo přijato jak závazné rozhodnutí 3/2022, tak i konečné rozhodnutí irského dozorového úřadu o provedení tohoto závazného rozhodnutí. Oproti původnímu rozsahu spisu se tedy týkala jeho úplnější verze. Vzhledem k tomu, že správní spis má dynamickou povahu, je pravděpodobné, že v průběhu času dozná změn v závislosti na aktech nebo písemnostech, které jsou do něj zakládány.

41 Žalobu je tudíž třeba považovat za přípustnou.

K věci samé

42 Na podporu žaloby předkládá žalobkyně jediný žalobní důvod, jenž vychází z porušení čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny a je rozdělen na čtyři části. V první části žalobkyně tvrdí, že přístup ke spisu na základě tohoto ustanovení není podmíněn tím, že je žadatel o přístup nepříznivě dotčen opatřením přijatým na základě tohoto spisu, neboť jediným kritériem je, že se spis uvedeného žadatele týká. Ve druhé části žalobkyně tvrdí, že je dotčena spisem EDPB, k němuž požádala o přístup. Ve třetí části žalobkyně tvrdí, že právo na přístup ke spisu, jež je stanoveno ve zmíněném ustanovení, je nezávislé na právu být vyslechnut, jež je stanoveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny. Ve čtvrté části, kterou vznáší podpůrně, žalobkyně tvrdí, že je každopádně závazným rozhodnutím 3/2022 nepříznivě dotčena.

43 První, druhá a třetí část budou posouzeny společně, jelikož spočívají na argumentech, které se vzájemně doplňují.

44 V první části žalobkyně uvádí, že odepření přístupu ke spisu ze strany EDPB v napadeném rozhodnutí se opírá o konstatování, že žalobkyně nemůže být závazným rozhodnutím 3/2022 nepříznivě dotčena. Podle ní přitom v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny na rozdíl od čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny takový požadavek stanoven není, neboť právo na přístup ke spisu je vázán pouze na jedinou podmínku, a sice že se tento spis „týká“ žadatele o přístup.

45 Ve druhé části žalobkyně tvrdí, že je nesporné, že spis EDPB, k němuž požádala o přístup, se jí ve smyslu čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny „týká“, neboť závazné rozhodnutí 3/2022 se týká věci zahájené v návaznosti na stížnost, kterou podala na základě článku 77 nařízení 2016/679 proti společnosti Meta, jak je připomenuto v bodě 3 uvedeného rozhodnutí. V uvedeném rozhodnutí je údajně odkazováno více než 160krát na stížnost a na stěžovatelku.

46 Ve třetí části žalobkyně tvrdí, že právo na přístup ke spisu stanovené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny je právem autonomním ve vztahu k právu být vyslechnut, které je stanoveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, a má širší rozsah než posledně uvedené právo. Právo být vyslechnut je především součástí práva na obhajobu, zatímco právo na přístup ke spisu je součástí zásady rovnosti zbraní a práva na účinnou právní ochranu. Soudní dvůr podle ní přistupuje k oběma právům odděleně a nepodmiňuje právo na přístup ke spisu právem být v rámci řízení vyslechnut.

47 V replice žalobkyně rozvíjí argumentaci týkající se údajné autonomní povahy práva na přístup ke spisu. V této souvislosti žalobkyně zejména připomíná, že podle čl. 52 odst. 1 Listiny musí být každé omezení výkonu práv a svobod uznaných touto Listinou stanoveno zákonem, a uvádí několik argumentů souvisejících s doslovným, teleologickým a systematickým výkladem zejména

čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny. Pokud jde o posledně uvedený aspekt, žalobkyně zejména tvrdí, že její stížnost byla „projednána“ ve smyslu čl. 41 odst. 1 Listiny v rámci dotčeného řízení, že stejně jako právo každého jednotlivce na přístup k osobním údajům, které se ho týkají, zakotvené v čl. 8 odst. 2 Listiny, musí být možné vykonávat právo osoby na přístup ke spisu, který se jí týká, nezávisle na výkonu jiného práva nebo na okolnosti, že je nepříznivě dotčeno, a tato osoba může spis využít k jakémukoli účelu.

48 V žalobní odpovědi EDPB obecně odpovídá na první tři části jediného žalobního důvodu, kdy v podstatě tvrdí, že čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny se použije pouze v situacích, kdy osoba, která žádá o přístup ke spisu, může být rozhodnutím, k němuž se tento spis vztahuje, nepříznivě dotčena.

49 V tomto ohledu EDPB zaprvé tvrdí, že ze znění čl. 41 odst. 2 Listiny vyplývá, že právo na přístup ke spisu je „dílčí složkou“ práva na řádnou správu a posledně uvedené právo, jehož obecná působnost je definována v odstavci 1 tohoto článku, nepředstavuje autonomní právo. Právo na přístup ke spisu má tedy podle EDPB „individuální rozměr“, jelikož jeho působnost je omezena na osoby, jejichž „věci“ řeší orgány, instituce a jiné subjekty Unie.

50 Zadruhé EDPB tvrdí, že z povahy práva na řádnou správu, které není autonomním, jehož součástí je právo na přístup ke spisu, lze dovozovat, že osoba bude mít právo na přístup ke spisu pouze tehdy, pokud by bez tohoto přístupu mohl být výsledek řízení odlišný, čímž by došlo ke konkrétnímu zásahu do jejího práva na obhajobu. Právo na přístup ke spisu je totiž podle EDPB stejně jako právo být vyslechnut součástí práva na obhajobu. Osoby, které se nemohou dovolávat skutečného práva na obhajobu, a sice osoby, na které se nevztahují řízení, jež by byla zahájena proti nim a jež by mohla vést k aktu, který by se jich nepříznivě dotýkal, tak podle EDPB nemají právo na přístup ke spisu na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny.

51 EDPB v duplice rovněž odmítá argumenty, které žalobkyně vyvozuje z doslovného, teleologického a systematického výkladu čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny. EDPB má v první řadě za to, že odkaz žalobkyně na nařízení 2016/679 na podporu doslovného výkladu Listiny je z hlediska metodiky nesprávný a nezohledňuje hierarchii mezi akty sekundárního a primárního unijního práva. Článek 41 Listiny podle něj každopádně odkazuje na řešení „věcí“ nebo zpracování „spisu“ určité osoby, zatímco nařízení 2016/679 odkazuje na vyřizování stížností, což je jiný postup, a navíc nelze mít ani za to, že EDPB v projednávané věci řešil věc žalobkyně nebo zpracovával její spis. EDPB ve druhé řadě tvrdí, že právo na přístup ke spisu podle čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny není bezpodmínečné, a zpochybňuje relevanci analogie s právem osoby na přístup k vlastním osobním údajům, které byly shromážděny. EDPB zdůrazňuje, že účelem práva na přístup ke spisu je dodržení práva na obhajobu a zásady rovnosti zbraní, neboť umožňuje osobám, vůči nimž jsou namířena opatření, jež by se jich mohla nepříznivě dotknout, přezkoumat dokumenty, jež jsou relevantní pro jejich obhajobu, a na uvedené právo tedy nelze nahlížet izolovaně. V projednávané věci podle něj žalobkyně neprokázala, že odmítnutí EDPB poskytnout jí přístup ke spisu porušuje její právo na obhajobu. Vzhledem k tomu, že závazné rozhodnutí 3/2022 není určeno žalobkyni a ani se jí nedotýká, nemůže se jí toto odmítnutí přístupu nepříznivě dotknout. Žalobkyně má podle EDPB k dispozici vnitrostátní opravné prostředky, aby napadla konečná rozhodnutí příslušných dozorových úřadů, s nimiž by nebyla spokojena, a v případě, že takovým rozhodnutí je provedeno závazné rozhodnutí přijaté EDPB a jeho platnost je zpochybňována, musí vnitrostátní soud předložit Soudnímu dvoru na základě článku 267 SFEU předběžnou otázku týkající se posouzení platnosti.

52 Společnost Meta v první řadě tvrdí, že v rámci řízení, které je stanoveno v čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679, které má správní povahu, uvedené nařízení nepřiznává stěžovateli právo být vyslechnut nebo mít přístup ke spisu EDPB. V tomto ohledu dovozuje paralelu s řízeními o použití unijních pravidel hospodářské soutěže a uvádí, že v těchto řízeních se podniky, proti nimž je vedeno šetření, a podniky, které podaly stížnost, nenacházejí ve stejné procesní situaci. Procesní práva posledně uvedených podniků nejsou podle společnosti Meta tak rozsáhlá jako práva na obhajobu prvně uvedených podniků. Mají pouze omezený přístup ke spisu, a to pouze za zvláštních okolností, zejména pokud je zamýšleno zamítnout jejich stížnost. Ze žádného ustanovení nařízení 2016/679 nelze dovozovat, že by stěžovatel měl stejné procesní postavení jako strana, vůči níž je vedeno šetření. Uvedené nařízení ani jednací řád EDPB nepřiznávají stěžovateli právo na přístup ke spisu. Mimoto se v rámci řízení podle článku 60 nebo čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679 zásada rovnosti zbraní nepoužije na vztah mezi stěžovatelem a stranou, vůči níž je vedeno šetření.

53 Ve druhé řadě společnost Meta tvrdí, že žalobkyně nemá ani právo na přístup ke spisu EDPB na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny. Tvrdí, že toto právo je součástí souboru všech práv na obhajobu stanovených v čl. 41 odst. 2 Listiny, a žadatel o přístup tedy musí prokázat k tomu, aby takové právo měl, že je daným řízením nepříznivě dotčen. Podle společnosti Meta nestačí, aby byl dotčen spisem tohoto řízení. V projednávané věci žádost o přístup ke spisu podaná žalobkyní zejména nesouvisí s právem být vyslechnut. Žalobkyně ostatně nepodala proti závaznému rozhodnutí 3/2022 žalobu, jež by byla odůvodněna údajným porušením jejího práva na obhajobu. Její žádost o přístup ke spisu je ve skutečnosti odůvodněna jejím záměrem účastnit se jiných řízení před vnitrostátními soudy, která se týkají mimo jiné společnosti Meta.

54 Ve svém vyjádření ke spisu vedlejší účastnice žalobkyně odkazuje na rozsudek ze dne 7. prosince 2023, SCHUFA Holding (Oddlužení) (C-26/22 a C-64/22, EU:C:2023:958), v němž Soudní dvůr rozhodl, že stěžovatelé mají právo na to, aby o stížnosti bylo rozhodnuto, a toto rozhodnutí podléhá soudnímu přezkumu v plné jurisdikci, jak je stanoveno v článku 78 nařízení 2016/679. To znamená jak právo být vyslechnut, tak i právo na přístup ke spisu. Tyto zásady by se měly použít i v případě, že přezkum stížnosti vede k použití mechanismu jednotnosti, jehož se účastní přijetím závazného rozhodnutí EDPB. Mimoto v návrhu nařízení Evropského parlamentu a Rady, kterým se stanoví další procesní pravidla týkající se prosazování nařízení 2016/679 [COM(2023) 348 final], jak ve znění vyplývajícím ze změn navržených Evropským parlamentem, tak ve znění obsaženém v postoji Rady Evropské unie, je stanoveno právo na přístup ke spisu jak pro stěžovatele, tak pro správce. Žalobkyně dále zpochybňuje relevanci paralely s postupy uplatňování unijních pravidel hospodářské soutěže, kterou dovozuje společnost Meta.

55 V tomto ohledu je v článku 41 Listiny, nadepsaném „Právo na řádnou správu“, v odstavci 1 stanoveno, že „[k]aždý má právo na to, aby jeho záležitosti byly orgány, institucemi a jinými subjekty Unie řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě“.

56 V odstavci 2 téhož článku je upřesněno, že toto právo zahrnuje „především“:

„a) právo každého být vyslechnut před přijetím jemu určeného individuálního opatření, které by se jej mohlo nepříznivě dotknout;

b) právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká, při respektování oprávněných zájmů důvěrnosti a profesního a obchodního tajemství;

c) povinnost správních orgánů odůvodňovat svá rozhodnutí.“

K autonomní povaze práva na přístup ke spisu ve vztahu k právu být vyslechnut

57 Úvodem je třeba zdůraznit, jak je mezi účastníky řízení nesporné, že neexistuje žádný právní předpis, který by konkrétně upravoval či dokonce omezoval právo stěžovatele, který podal stížnost podle článku 77 nařízení 2016/679, na přístup ke spisu EDPB, jenž obsahuje přípravné podklady pro přijetí závazného rozhodnutí podle čl. 65 odst. 1 písm. a) tohoto nařízení. Omezení výkonu tohoto práva zejména nelze nalézt v nařízení 2016/679 ani v jednacím řádu EDPB, jak uvedený sbor potvrdil na jednání v odpovědi na otázku Tribunálu.

58 Za těchto okolností je třeba určit, zda čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny přiznává stěžovateli právo na přístup k takovému spisu, nebo zda je výkon tohoto práva podmíněn právem být vyslechnut, jež je zakotveno v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny.

59 Účastníci řízení se neshodují v otázce autonomní povahy práva na přístup ke spisu, jež je zakotveno v tomto ustanovení. Podle názoru, který zastávají EDPB a společnost Meta, toto právo nemá autonomní povahu, ale je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu, což znamená, že svědčí pouze osobám, vůči nimž bylo zahájeno řízení, kdy toto řízení může vést k přijetí aktu, jímž jsou nepříznivě dotčeni. Žalobkyně má naproti tomu za to, že toto právo je nezávislé na zásadě dodržování práva na obhajobu a je podmíněno pouze tím, že se spis „týká“ osoby, jež k němu žádá o přístup.

60 Úvodem je třeba uvést, že v projednávané věci podala žalobkyně žádost o přístup ke spisu EDPB v okamžiku, kdy již bylo ukončeno správní řízení, které vedlo k přijetí závazného rozhodnutí 3/2022, a kdy irský dozorový úřad uvedené závazné rozhodnutí již vtělil do svého konečného rozhodnutí ze dne 31. prosince 2022 (viz body 30 a 40 výše). Cílem této žádosti bylo umožnit žalobkyni nikoli výkon jejího případného práva být vyslechnuta v průběhu řízení před EDPB, jak ostatně zdůrazňuje i společnost Meta, ale získat informace o okolnostech přípravy těchto rozhodnutí, a zejména ověřit, zda a v jakém rozsahu byly prvky obsažené v její stížnosti zohledněny a do jaké míry o nich bylo rozhodováno, aby mohla případně účinně hájit svůj postoj v rámci vnitrostátních soudních řízení, jež souvisí se závazným rozhodnutím 3/2022. Na jednání tak žalobkyně prohlásila, že otázka případného porušení jejího práva být vyslechnuta v řízení před EDPB není předmětem tohoto řízení.

61 Jak správně tvrdí žalobkyně, znění čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny neomezuje právo osoby na přístup ke spisu, který se jí týká, na okolnost, že tento spis souvisí s opatřením, které by se jí mohlo nepříznivě dotknout. Takový požadavek je zajisté obsažen v čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny, který zakotvuje právo být vyslechnut, avšak nic ve znění těchto ustanovení ani ve znění článku 41 Listiny posuzovaných jako celek zásadně nepodmiňuje výkon prvně uvedeného práva výkonem práva druhého.

62 I když je pravda, že právo na přístup ke spisu představuje nezbytný předpoklad pro účinný výkon práva na obhajobu, jeho působnost může být nicméně širší. Tak je tomu ostatně v případě žalobkyně, která, jak bylo konstatováno v bodě 60 výše, požádala o přístup ke spisu EDPB nikoli proto, aby byla vyslechnuta a zajistila svou obhajobu v probíhajícím správním řízení, ale s cílem seznámit se s jeho obsahem, aby posoudila, zda je vhodné podat opravný prostředek k soudu. Právo na přístup ke spisu uvedené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny tedy nelze redukovat na to, že je logickým důsledkem zásady dodržování práva na obhajobu.

63 Článek 41 odst. 2 písm. b) Listiny musí být vykládán ve spojení s odstavcem 1 téhož článku v tom smyslu, že právo na přístup ke spisu je spojeno s právem každého na to, aby jeho záležitosti byly unijní správou řešeny nestranně, spravedlivě a v přiměřené lhůtě. Uvedená správa se přitom při řešení záležitostí osob, jimž je její činnost určena, neomezuje pouze na přijímání opatření, která jsou nebo mohou být pro tyto osoby nepříznivá. Povinnost řešit záležitosti určité osoby spravedlivě může být zejména vykládána tak, že zahrnuje povinnost umožnit jí, aby se seznámila se správním spisem, jenž se jí týká.

64 Je třeba rovněž zohlednit skutečnost, že právo na přístup ke spisu uvedené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny je součástí „práva na řádnou správu“, které je předmětem článku 41 Listiny jako celku. Posledně uvedený článek se přitom netýká pouze výkonu práva být vyslechnut unijní správou, které je zvlášť upraveno v jeho odst. 2 písm. a), ale má širší působnost, jež zahrnuje rovněž další práva nebo zásady, které musí tato správa dodržovat ve svých vztazích s adresáty unijní správy. Konkrétně zásada, podle které musí být záležitosti řešeny v přiměřené lhůtě (čl. 41 odst. 1 Listiny), povinnost správních orgánů Unie odůvodňovat svá rozhodnutí [čl. 41 odst. 2 písm. c) Listiny], zásada, podle níž je Unie povinna nahradit škodu způsobenou unijní správou (čl. 41 odst. 3 Listiny), a zásada, podle níž je unijní správa povinna komunikovat s adresáty unijní správy v jazyce Unie, který tito adresáti používají (čl. 41 odst. 4 Listiny), se neomezují pouze na situace, v nichž se má uplatnit právo na obhajobu.

65 Je tudíž třeba dospět k závěru, že každá osoba má právo na přístup ke spisu, který se jí týká, i když se nenachází v situaci, kdy by mohla uplatnit své právo být vyslechnuta, avšak s výhradou, jak bude podrobněji rozvedeno níže, že v dotčené oblasti neexistují zvláštní pravidla, která by omezovala výkon tohoto práva na přístup ke spisu v souladu s požadavky podle čl. 52 odst. 1 Listiny.

66 Závěr uvedený v bodě 65 výše není v rozporu s judikaturou, na kterou EDPB a společnost Meta odkazují ve svých písemnostech a na jednání.

67 Pokud jde o rozsudek ze dne 26. února 2013, Španělsko v. Komise (T-65/10, T-113/10 a T-138/10, nezveřejněný, EU:T:2013:93), vedle toho, že byl zrušen v rámci kasačního opravného prostředku rozsudkem ze dne 24. června 2015, Španělsko v. Komise (C-263/13 P, EU:C:2015:415), v jeho bodě 38, který převzal EDPB, je v podstatě pouze připomenuto, že právo na řádnou správu zakotvené v článku 41 Listiny nepředstavuje samostatné právo, ale je vyjádřeno prostřednictvím rozličných zvláštních práv, jako je právo každého na přístup ke spisu, který se jej týká. Rozsudek ze dne 20. května 2015, Yuanping Changyuan Chemicals v. Rada (T-310/12, nezveřejněný, EU:T:2015:295, bod 225), se netýká práva na přístup ke spisu, ale nedodržení minimální lhůty, která je v použitelné právní úpravě v kontextu čl. 41 odst. 2 písm. a) Listiny stanovena dotčeným podnikům k předložení vyjádření. Rozsudky ze dne 13. září 2018, UBS Europe a další (C-358/16, EU:C:2018:715, bod 66), ze dne 6. prosince 1994, Lisrestal a další v. Komise (T-450/93, EU:T:1994:290, bod 42), ze dne 29. června 1995, ICI v. Komise (T-36/91, EU:T:1995:118, bod 69), ze dne 9. července 1999, New Europe Consulting a Brown v. Komise (T-231/97, EU:T:1999:146, bod 42), a ze dne 14. července 2021, AI v. ECDC (T-65/19, EU:T:2021:454, bod 155), se týkají situací, v nichž musí být zajištěna zásada dodržování práva dotčené osoby na obhajobu a v nichž bylo právo uvedené osoby na přístup k dokumentům obsaženým ve spise chápáno pouze jakožto jedna ze složek této zásady.

68 Pokud jde o rozsudek ze dne 13. prosince 2018, Ryanair a Airport Marketing Services v. Komise (T-165/15, EU:T:2018:953), je třeba připomenout, že v oblasti kontroly státních podpor jsou omezení práva na přístup ke správnímu spisu Evropské komise „stanovena zákonem“ ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, a sice že vyplývají jak z ustanovení Smlouvy, tak z aktu sekundárního práva,

který byl přijat k provedení uvedeného ustanovení Smlouvy. V tomto ohledu je třeba uvést, že v této oblasti jsou základní zásady upravující postup vymezeny přímo ve Smlouvě, a sice v článku 108 SFEU. Tento článek, který je nástupcem článku 93 Smlouvy o ES (následně článek 88 Smlouvy o ES), byl Soudním dvorem ustáleně vykládán tak, že od Komise se vyžaduje, aby vedla kontradiktorní diskuzi a dodržovala práva obhajoby pouze ve vztahu k členskému státu, který je odpovědný za poskytnutí podpory, a nikoli ve vztahu k ostatním zúčastněným stranám v řízení, včetně stěžovatele (v tomto smyslu viz rozsudky ze dne 2. dubna 1998, Komise v. Sytraval a Brink's France, C-367/95 P, EU:C:1998:154, bod 59; ze dne 24. září 2002, Falck a Acciaierie di Bolzano v. Komise, C-74/00 P a C-75/00 P, EU:C:2002:524, body 81 až 84, a ze dne 13. prosince 2018, Ryanair a Airport Marketing Services v. Komise, T-165/15, EU:T:2018:953, bod 56).

69 Tento výklad judikatury, jež se týká článku Smlouvy, který se nachází z pohledu hierarchie norem na stejné úrovni jako článek 41 Listiny, ale který lze považovat za *lex specialis* ve vztahu k posledně uvedenému článku, byl převzat do nařízení Rady (ES) č. 659/1999 ze dne 22. března 1999, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku [108 SFEU] (Úř. věst. 1999, L 83, s. 1; Zvl. vyd. 08/01, s. 339), které bylo nahrazeno nařízením Rady (EU) 2015/1589 ze dne 13. července 2015, kterým se stanoví prováděcí pravidla k článku 108 [SFEU] (Úř. věst. 2015, L 248, s. 9). Tato dvě nařízení tak konkrétně vyhrazují právo na přístup ke správnímu spisu Komise členskému státu odpovědnému za poskytnutí podpory (v tomto smyslu, pokud jde o nařízení č. 659/1999, viz rozsudek ze dne 29. června 2010, Komise v. Technische Glaswerke Ilmenau, C-139/07 P, EU:C:2010:376, body 56 až 58).

70 Řešení přijaté v rozsudku ze dne 13. prosince 2018, Ryanair a Airport Marketing Services v. Komise (T-165/15, EU:T:2018:953), nelze použít na takové okolnosti, jako jsou okolností projednávané věci. V oblasti dotčené v projednávané věci totiž neexistuje žádné „zákonem stanovené" omezení práva stěžovatele ve smyslu čl. 52 odst. 1 Listiny, podávajícího stížnost na základě článku 77 nařízení 2016/679, na přístup ke spisu EDPB, jak již bylo konstatováno v bodě 57 výše. Kromě toho ve věci, v níž byl vydán uvedený rozsudek, žalobkyně s odvoláním na článek 41 Listiny ve spojení se zásadou dodržování práva na obhajobu zpochybňovaly odepření přístupu ke spisu týkajícímu se státních podpor, které vůči nim Komise uplatnila během správního řízení, zatímco v projednávané věci byla žádost o přístup ke spisu podána a rozhodnutí EDPB, kterým byla uvedená žádost zamítnuta, přijato až po ukončení správního řízení, tedy v okamžiku, kdy již nehrozí, že by mohlo nastat případné porušení práva na obhajobu (viz body 30, 40 a 60 výše).

71 Stejně tak pro rozhodnutí otázky zkoumané v této fázi analýzy není relevantní ani analogie s omezenými procesními právy, která jsou přiznána stěžovateli v řízeních o kontrole spojování podniků a v řízeních o použití článku 101 SFEU, kterou společnost Meta dovozuje s odkazem na rozsudky ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob (C-404/10 P, EU:C:2012:393), a ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW (C-365/12 P, EU:C:2014:112), jež se týkají žádostí o přístup ke správnímu spisu Komise na základě nařízení č. 1049/2001. V těchto oblastech totiž rovněž existuje zvláštní právní úprava, jež omezuje právo na přístup ke spisu Komise v rámci řízení o kontrole spojování podniků (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 28. června 2012, Komise v. Éditions Odile Jacob, C-404/10 P, EU:C:2012:393, body 118 a 119), a pokud jde o řízení podle článku 101 SFEU (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 27. února 2014, Komise v. EnBW (C-562/12 P, EU:C:2014:112, bod 86).

72 Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 1. června 2022, Del Valle Ruíz a další v. Komise a SRB (T-510/17, EU:T:2022:312), byli žalobci akcionáři nebo držiteli dluhopisů úvěrové instituce před přijetím opatření k řešení krize ve vztahu k této instituci na základě nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 806/2014 ze dne 15. července 2014, kterým se stanoví jednotná pravidla a jednotný postup pro řešení krize úvěrových institucí a některých investičních podniků v rámci jednotného mechanismu pro řešení krizí a Jednotného fondu pro řešení krizí a mění nařízení (EU) č. 1093/2010 (Úř. věst. 2014, L 225, s. 1). Uvedení žalobci se dovolávali zejména porušení čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny z důvodu, že jim Jednotný výbor pro řešení krizí (SRB) a Komise před přijetím napadených rozhodnutí neposkytly přístup k dokumentům, z nichž vycházely při přijímání těchto rozhodnutí.

73 Ve věci, v níž byl vydán rozsudek ze dne 1. června 2022, Del Valle Ruíz a další v. Komise a SRB (T-510/17, EU:T:2022:312), tedy žalobci, stejně jako je tomu v projednávané věci, požádali o přístup ke spisu v okamžiku, kdy již bylo správní řízení ukončeno, aby mohli uplatnit své právo na účinnou soudní ochranu. V rámci uvedené věci Tribunál uvedl, že se žalobci nemohou dovolávat práva na přístup ke spisu zakotveného v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny, a to poté, co zdůraznil, toto právo mají osoby nebo podniky, proti nimž bylo zahájeno řízení nebo ve vztahu k nimž bylo přijato rozhodnutí (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2022, Del Valle Ruíz a další v. Komise a SRB, T-510/17, EU:T:2022:312, bod 463), což v projednávané věci nebyl jejich případ. K tomuto závěru nicméně Tribunál dospěl až poté, co zohlednil zejména skutečnost, že v nařízení č. 806/2014 existuje ustanovení, které vyhrazuje právo na přístup ke spisu subjektu, na který se vztahuje postup, který vedl k přijetí programu řešení krize (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 1. června 2022, Del Valle Ruíz a další v. Komise a SRB, T-510/17, EU:T:2022:312, body 458 a 464). Z toho vyplývá, že ač situace posuzovaná v rozsudku ze dne 1. června 2022, Del Valle Ruíz a další v. Komise a SRB (T-510/17, EU:T:2022:312), vykazuje určité podobnosti se situací v projednávané věci, odlišuje se od ní z důvodu existence takového ustanovení právní úpravy

74 Rozsudek ze dne 20. prosince 2023, OCU v. SRB (T-496/18, nezveřejněný, EU:T:2023:857), kterého se společnost Meta dovolávala na jednání, přímo navazuje na rozsudek ze dne 1. června 2022, Del Valle Ruíz a další v. Komise a SRB (T-510/17, EU:T:2022:312), neboť se rovněž týká žádosti o přístup ke spisu, jež byla podána po ukončení správního řízení. V rámci zmíněné věci Tribunál uvedl, že právo na přístup ke spisu zakotvené v čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny se týká osob nebo podniků, proti nimž bylo zahájeno řízení nebo ve vztahu k nimž bylo přijato rozhodnutí (viz rozsudek ze dne 20. prosince 2023, OCU v. SRB, T-496/18, nezveřejněný, EU:T:2023:857, bod 36 a citovaná judikatura). Tribunál nicméně vzal opět v potaz, že v nařízení č. 806/2014 existuje ustanovení, které vyhrazuje právo na přístup ke spisu subjektu, na který se vztahuje postupu, který vedl k přijetí programu řešení krize, na základě čehož konstatoval, že žalobce jakožto sdružení zastupující bývalé akcionáře takové právo nemá (v tomto smyslu viz rozsudek ze dne 20. prosince 2023, OCU v. SRB, T-496/18, nezveřejněný, EU:T:2023:857, bod 37).

75 Ze všech výše uvedených úvah vyplývá, že na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny má každý právo na přístup ke spisu, který se jej týká, a to i v případě, že tento spis nesouvisí s řízením, které by mohlo vést k přijetí aktu, který by se jej nepříznivě dotýkal, avšak s výhradou neexistence zvláštních pravidel v dotčené oblasti, v nichž by byla v souladu s požadavky čl. 52 odst. 1 Listiny stanovena omezení výkonu tohoto práva na přístup ke spisu.

Ke skutečnosti, že spis, k němuž žalobkyně požaduje přístup, je spisem, který se jí týká

76 Nyní je třeba zkoumat, zda se žádost o přístup ke spisu podaná v projednávané věci žalobkyní na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny týkala spisu, který se jí týká.

77 Závazné rozhodnutí 3/2022, které EDPB přijal na základě čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679, vychází ze stížnosti podané žalobkyní podle článku 77 tohoto nařízení k Rakouskému úřadu pro ochranu údajů v souvislosti se zpracováním jejích osobních údajů společností Meta (tehdy nazývané Facebook Ireland).

78 Článek 77 odst. 1 nařízení 2016/679 přiznává každému subjektu údajů právo podat stížnost u dozorového úřadu, pokud se subjekt údajů domnívá, že zpracováním jeho osobních údajů je porušeno toto nařízení. Odstavec 2 tohoto článku uvedenému subjektu údajů přiznává právo být tímto dozorovým úřadem informován o pokroku v řešení stížnosti a o jeho výsledku.

79 Pokud má dotčené zpracování údajů přeshraniční povahu ve smyslu čl. 4 bodu 23 nařízení 2016/679, jako je tomu v projednávané věci, je v čl. 56 odst. 1 tohoto nařízení stanoveno, aniž je dotčeno pravidlo příslušnosti stanovené v jeho čl. 55 odst. 1, že se použije mechanismus „jediného kontaktního místa“ založený na rozdělení příslušnosti mezi vedoucí dozorový úřad a ostatní dotčené dozorové úřady. Podle tohoto mechanismu je dozorový úřad pro hlavní nebo jedinou provozovnu správce či zpracovatele příslušný k tomu, aby jednal jako vedoucí dozorový úřad v případě přeshraničního zpracování prováděného tímto správcem či zpracovatelem v souladu s postupem spolupráce mezi tímto úřadem a ostatními dotčenými dozorovými úřady podle článku 60 uvedeného nařízení.

80 V rámci tohoto postupu spolupráce je vedoucí dozorový úřad zejména povinen usilovat o dosažení konsensu. Podle čl. 60 odst. 3 nařízení 2016/679 za tímto účelem vedoucí dozorový úřad neprodleně předloží ostatním dotčeným dozorovým úřadům návrh rozhodnutí, aby se k němu vyjádřily, a řádně zohlední jejich stanoviska.

81 Z článků 56 a 60 nařízení 2016/679 konkrétně vyplývá, že při přeshraničním zpracování a s výhradou čl. 56 odst. 2 uvedeného nařízení musí jednotlivé dotčené dozorové úřady spolupracovat v souladu s postupem stanoveným v těchto ustanoveních, aby dosáhly konsensu a přijaly jediné rozhodnutí závazné pro všechny tyto úřady, jehož dodržení je povinen zajistit správce, pokud jde o činnosti zpracování v souvislosti se všemi jeho provozovnami v Unii.

82 V článku 60 odst. 4 nařízení 2016/679 je stanoveno, že pokud kterýkoliv z ostatních dotčených dozorových úřadů ve lhůtě čtyř týdnů poté, co byl v souladu s odstavcem 3 tohoto článku konzultován, vznese k návrhu rozhodnutí relevantní a odůvodněnou námitku, postoupí vedoucí dozorový úřad v případě, že relevantní a odůvodněnou námitku nesdílí nebo ji považuje za irelevantní či nedůvodnou, záležitost k řešení v rámci mechanismu jednotnosti uvedeného v článku 63 tohoto nařízení, aby získal závazné rozhodnutí EDPB, přijaté na základě čl. 65 odst. 1 písm. a) uvedeného nařízení.

83 Jak uvádí EDPB ve svých písemnostech, cílem tohoto mechanismu je vyřešit jeho prostřednictvím rozdílná stanoviska vedoucího dozorového úřadu a ostatních dotčených dozorových úřadů ke všem otázkám, jež jsou předmětem relevantní a odůvodněné námitky. Pravomoc EDPB podle čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679 je omezena pouze na tyto otázky. EDPB přijímá závazné rozhodnutí ve všech otázkách, které byly předmětem relevantní a odůvodněné námitky, ale pouze ve vztahu k nim.

84 Tuto omezenou oblast působnosti lze vysvětlit samotnou povahou závazného rozhodnutí, které je rozhodnutím určeným vedoucímu dozorovému úřadu a všem dotčeným dozorovým úřadům a které je pro ně závazné, jak je stanoveno v čl. 65 odst. 2 nařízení 2016/679 (v tomto smyslu viz usnesení ze dne 7. prosince 2022, WhatsApp Ireland v. Evropský sbor pro ochranu osobních údajů, T-709/21, napadené kasačním opravným prostředkem, EU:T:2022:783, bod 42).

85 I když stěžovatel podávající stížnost podle článku 77 nařízení 2016/679 není formálně účastníkem řízení před EDPB, které vede k přijetí závazného rozhodnutí podle čl. 65 odst. 1 písm. a) nařízení 2016/679, tato stížnost má v tomto řízení zásadní úlohu. Předně je právě tato stížnost výchozím bodem celého rozhodovacího procesu. Dále, pokud EDPB rozhoduje pouze o relevantních a odůvodněných námitkách, které vedly k neshodě mezi vedoucím dozorovým úřadem a alespoň jedním dotčeným dozorovým úřadem, tyto námitky spadají do rámce řízení zahájeného na základě stížnosti. Uvedené námitky často zohledňují skutečnosti a argumenty předložené subjektem údajů, takže spis přezkoumávaný EDPB je alespoň částečně založen na prvcích, o nichž uvedený subjekt údajů ve své stížnosti vyrozuměl vnitrostátní dozorový úřad. Uvedený subjekt údajů si tak může oprávněně přát ověřit, zda EDPB zohlednil prvky jeho stížnosti, převzaté nebo zdůrazněné v relevantních a odůvodněných námitkách dotčených dozorových úřadů, nebo do jaké míry tyto prvky ovlivnily obsah závazného rozhodnutí. V tomto ohledu je třeba uvést, že v projednávané věci závazné rozhodnutí 3/2022 opakovaně odkazuje nejen na stížnost podanou žalobkyní, ale rovněž přímo na samotnou žalobkyni (viz bod 45 výše). V neposlední řadě má žalobkyně jakožto stěžovatelka přímý zájem na výsledku řízení, jelikož jeho cílem je zajistit individuální uplatnění nařízení 2016/679 na situaci zahrnující zpracování jejích osobních údajů, jak je popsána v této stížnosti.

86 Z toho vyplývá, že v projednávané věci je třeba mít za to, že spis EDPB, který obsahuje přípravné podklady pro přijetí závazného rozhodnutí 3/2022, se ve smyslu čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny týká žalobkyně.

87 Z toho vyplývá, že je třeba vyhovět prvním třem částem jediného žalobního důvodu, aniž je nutné rozhodnout o jeho čtvrté části, vznesené podpůrně, nebo o přípustnosti rozhodnutí Integritetsskyddsmyndigheten (Úřad pro ochranu soukromí, Švédsko) ze dne 2. listopadu 2021, které žalobkyně předložila poprvé na jednání před Tribunálem. Napadené rozhodnutí musí být tudíž zrušeno v rozsahu, v němž zamítá žádost, kterou podala žalobkyně na základě čl. 41 odst. 2 písm. b), o přístup ke spisu EDPB, který obsahuje přípravné podklady k závaznému rozhodnutí 3/2022.

K nákladům řízení

88 Podle čl. 134 odst. 1 jednacího řádu Tribunálu se účastníku řízení, který neměl úspěch ve věci, uloží náhrada nákladů řízení, pokud to účastník řízení, který měl ve věci úspěch, požadoval. Vzhledem k tomu, že žalobkyně požadovala náhradu nákladů řízení a EDPB neměl ve věci úspěch, je důvodné posledně uvedenému uložit náhradu nákladů řízení.

89 Článek 138 odst. 3 jednacího řádu stanoví, že Tribunál může rozhodnout, že vlastní náklady řízení nesou i jiní vedlejší účastníci, než jsou účastníci uvedení v odstavcích 1 a 2. V projednávané věci je třeba rozhodnout, že společnost Meta ponese vlastní náklady řízení.

Z těchto důvodů

TRIBUNÁL (desátý rozšířený senát)

rozhodl takto:

1) **Rozhodnutí Evropského sboru pro ochranu osobních údajů ze dne 7. února 2023 se zrušuje v rozsahu, v němž zamítá žádost, kterou podala Lisa Ballmann na základě čl. 41 odst. 2 písm. b) Listiny základních práv Evropské unie, o přístup ke spisu Evropského sboru pro ochranu osobních údajů, který obsahuje přípravné podklady k jeho závaznému rozhodnutí 3/2022 souvisejícímu se sporem předloženým Data Protection Commission (Úřadem pro ochranu údajů, Irsko), jenž se týká společnosti Meta Platforms Ireland Ltd.**

2) **Evropský sbor pro ochranu osobních údajů ponese vlastní náklady řízení a nahradí náklady řízení vynaložené L. Ballmann.**

3) **Společnost Meta Platform Ireland ponese vlastní náklady řízení.**

Porchia Jaeger Madise

Nihoul Verschuur

Takto vyhlášeno na veřejném zasedání v Lucemburku dne 16. července 2025.

Podpisy